

Arrest

nr. 226 148 van 16 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.VANCRAYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X., handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeksters dienen bij monde van hun ouders beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters niet enkel berust op dezelfde gronden die hun vader aanhaalde ter staving van hun eerdere verzoeken, namelijk de problemen van hun vader met de militie asaib ahl al haq, maar dat zij ook nog een motief aanhalen die hun ouders indertijd niet hebben ingeroepen, met name hun bekering tot het christendom. Voor wat dit laatste element betreft is er derhalve niet eerder een beslissing genomen. Aldus lijkt het er op dat niet kan worden gesteld dat verzoeksters geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

3. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3.1. Ter terechtzitting stelt verwerende partij dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking en licht zij het volgende toe. Onder verwijzing naar de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, stelt verwerende partij dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren aangezien die eigen feiten van dien aard dienen te zijn dat zij een *“apart onderzoek rechtvaardigen”*. Verwerende partij wijst er op dat de ouders van verzoekende partijen geen nieuw verzoek indienden samen met hun dochters, en zij aldus belet hebben dat hun beweerde bekering tot het christendom wordt uitgespit. Er werd nog een bijkomende aanvullende nota verstuurd op 3 september 2019 betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad.

De ouders van verzoekende partijen stellen dat de sociaal assistente hen had gezegd dat zij niet meer in het centrum zouden mogen blijven indien zij zelf een nieuw verzoek zouden indienen, en dat het dan ook beter was dat zij een verzoek zouden indienen in naam van de kinderen. De raadvrouw van verzoekende partijen wijst er op dat hun ouders geen uitleg hebben kunnen geven over die bekering en vragen om hun dossier te voegen met het dossier van de ouders. Zij lichten hieromtrent toe dat de ouders thans zelf een nieuw verzoek hebben ingediend en binnenkort zullen gehoord worden (16/09/2019). Zij benadrukken dat de dossiers gelinkt zijn en hun dossiers beter aangehouden kunnen worden tot er een beslissing is van de ouders.

De verwerende partij wijst er op dat hier sprake is van misbruik van procedure door om die reden een nieuw verzoek in te dienen.

3.2. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking.

Verzoekende partijen waren op het moment van hun verzoek om internationale bescherming slechts twee en drie jaar en waren dus te jong om zelf te worden gehoord. Het is inderdaad frappant dat de

ouders van verzoekende partijen zelf geen nieuw verzoek indienden in eigen naam zodat hun bekering tot het christendom ten gronde kon uitgespit worden. Het is duidelijk dat door zelf geen volgend verzoek in te dienen, maar zij een verzoek hebben ingediend in naam van de kinderen louter om in het centrum te mogen blijven, de ouders van verzoekende partijen misbruik hebben gemaakt van de procedure. Verzoekende partijen hebben geen eigen feiten aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hen rechtvaardigen.

Dat de ouders van verzoekende partijen ondertussen toch een nieuw verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, zoals blijkt uit de ter terechtzitting neergelegde bijlagen 26 *quinquies* en oproepingen voor een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, vermag niets te wijzigen aan voorgaande.

Gelet op hetgeen gesteld in de Memorie van Toelichting, inzonderheid dat het ook gaat over de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen, en in aanmerking genomen de leeftijd van de kinderen die niet zelf gehoord konden worden is de Raad van oordeel dat het verzoek op goede gronden overeenkomstig artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° niet-ontvankelijk wordt verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS